

Viure encara

BARTOMEU FIOI
BF1933@telefonica.net

Realment, és difícil d'establir què fa que un pugui detectar en un text el que li dóna la decisiva qualitat de poema, de text diferent, per a quedar i per a ésser rellegit una i altra vegada. Pot ésser una certa agudesesa conceptual, una capacitat de penetrar en la ment del lector, per dir-ho així. "Pretens que de nou ens castiguem amb treballs / que acabarien a l'alba i recomençarien al vespre?". Què són aquests treballs operant sols durant la nit? ¿Per què s'esmenten precisant primer quan acaben i sols després quan comencen? ¿Per què és més eficaç aquesta via o manera indirecta de referir-nos a l'exercici de l'eroticisme? Sí, una pregunta pot bastar per introduir-nos dins un espai que té la condició especial d'ésser poema, una mena especial de text que, com ja

he esmentat, queda i ens obliga a reiterar la nostra lectura per a treure'n tot el seu suc significatiu. O dues senzilles estrofes: "Com una deu de roselles / la passió per tu / en espigar-se. // Quin ésser de fosc, el dol per tu / en fondre't". Sens dubte, superat el dubte d'una eventual primera resistència, més prest o més tard el lector ha d'admetre que la imatge d'una passió amorosa convertint-se en espiga té alguna força que el deixa parat.

I de sobte un es troba amb un títol com *De vegades sembla que sí que he viscut* (amb la queixa implícita que suposa que la major part del temps més aviat ha malviscut) i dins aquest poema ens escomet un vers magnífic: "testimoniatge de qui un cop fou, en el misteri, meu".

Estic resseguint, per dir-ho així, el primer llibre de Pepa Úbeda, de la qual fa poc que he comentat *La meua frontera*, que ha estat el premi Miquel de Palol d'enguany. Es tracta de *Viure encara*, que va guanyar el premi César Simón el 2006 i ha estat publicat l'any següent en la col·lecció Edicions de la Guerra, un primer llibre que ens sorprèn amb aquestes mos-

tres o testimonis de qualitat que ens revelen o ens presenten una nova veu de la parenta pobra valenciana que mereix, ja d'entrada, un respecte.

Pepa Úbeda es permet fins i tot recordar-nos que *No tots els poemes poden eixir igual*, la primera estrofa del qual fa: "Ens obsedim amb el ritme / a l'hora d'aparellar un poema / i sols aconseguim martellejar sense pietat / l'oïda de qui escolta".

De més a més, Pepa Úbeda ens demostra com, amb l'encuny d'un sol sintagma nominal, el poeta pot donar-se a conèixer: "cabotatge pel no-res". I encara ens entima: "I arriba la nit / i em faig agosarada / i escanye mot a mot / totes les definicions d'absència".

Sí, realment és difícil d'establir què és el que fa que la parenta pobra ens deixi convençuts de la seva presència adesiara. I també resulta costerut d'explicar que això és possible des d'un primer llibre. L'agudesesa del concepte o l'impacte de la imatge són també mitjans o recursos d'aquest mètode o via de coneixement que resulta ésser la poesia, amb la qual tot lletraferit pot topar-se adesiara. I això significa, sens dubte, viure encara. •

Escriptor